

wallet ja laitwad tõt, mis sel wiisil ei hiilga, kui walle. Mõnni ford agga peab ka rummalus tõt walleks ja wallet tööks, nago allamal fuled.

Inglismaal kaswatas üks wannaemmma omma poja-poega, agga pois jooksis pakko ja läks laewa peal omma teed. Mitme aasta pärast tulli ta jälle taggasi ja leppis wannaemmaga ärra; sest emmasüdda on ussin andeksandma ja kurja unnustama. Pärast aiasid jutto, nago polleks nende wahhel midagi juhtunud.

„Noh, Jaak — ütles wannaemmma — sina olled nüüd kaugel näinud ja palju näinud, ütle mulle, kas olled jubba ka üht Nákka näinud, kes sure merre põhjas peawad ellama ja mõnni ford ennast merremeestele näitma?“

„Jah ollen näinud, — kostis Jaak, kes walletada mõistis, nago eht madrus. — Kui meie läne-Indiamaal ühhe sare al ankrus ollime, tulli üks Nák orrarohhelisse juustega merre põhjast laewa peale ja ütles meie

fiprele: „„Rule kipper, mis paggana lugguse on, kas sul mitte muial rumi ei olnud omma õnnetumat ankrut sisse lasta, kui just minno toa ukse ette, et üks nüüd lahti ei anna ja minno perrenaene wälja ei peäse ommad seapõrsad ja lambatalled tallitama?““

„No wata, Jaak — ütles wannaemmma — Nákka on küll merrepõhjas; ma ollen lapse põlwes ühte pildi peal näinud. Nägi weel, Jaak.“

„Üks ford ollime punnases merres omma laewaga jälle ankrus ja näggime palju imeasjo; agga kui ankrut üles tõmbasime, kõlfus üks wanna wettind tõllarattas, kuld wits peal, anfro otsas ja selle peale olli kirjitud: „„Kuningas Warao.““

„Kas nääd nüüd, Jaak, et pibel allati tõt rägib. Eks kuningas Warao ja temma rüütlid ep olle keif punnase merresse ärra uppunud, ja sest aias on rattas senna jäänud. Olleksite teie teisi rattaid ka otsinud. Nägi weel, Jaak.“